

മലയാളത്തിലെ ചില സ്ഥാനനാമങ്ങൾ

ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

മലയാളത്തിലെ
ചില സ്ഥാനനാമങ്ങൾ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

മലയാളത്തിലെ ചില സ്ഥാനനാമങ്ങൾ

മലയാളദേശത്തു നടപ്പുള്ള സ്ഥാനപ്പേരുകളെ പരിശോധിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അവ, പ്രഭുത്വംകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും ഇങ്ങനെ രണ്ടു പ്രധാനകാരണങ്ങളാൽ ഉത്ഭവിച്ചുട്ടുള്ളവയാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. "മലൈനാട്ടുമാടമ്പി മാക്കിരുഹനാകത്താർമാനം മുട്ടെത്താനമുള്ള മാത്തൂയരല്ലൊ" എന്ന് ഒരു പ്രാചീനവട്ടെഴുത്തുഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്ത് ഒരാൾക്കു തന്നെ രണ്ടോ മൂന്നോ സ്ഥാനങ്ങ(ബഹുമതിക)ൾ ലഭിക്കാറണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ, പ്രാചീനകാലത്തെ മലയാളിപ്രഭുക്കന്മാർക്കും വളരെ സ്ഥാനമാനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മേലെഴുതിയ മൊഴിയിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ പൂർവ്വകാലത്ത് ഓരോരുത്തർ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ സമ്പാദിച്ചത്, ഇന്നു ചിലരെന്നപോലെ അധികൃതന്മാരുടെ സേവകൊണ്ടും സ്വസഹോദരങ്ങൾ "കുടിക്കഞ്ഞിയില്ലാതേയും ഉടുക്കത്തുണിയില്ലാതേയും" കഷ്ടപ്പെടുന്നതു കണ്ടിട്ടും ദയതോന്നാതെ അധികാരികളുടെ വല്ല സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ധനസഹായം ചെയ്തിട്ടും അല്ലായിരുന്നു, താഴെ വിവരിക്കാൻ പോകുന്ന സ്ഥാനപ്പേരുകൾ അവയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് അനർഹന്മാരായ പലരുടേയും നാമങ്ങളോടു കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നതു വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം വിവരിക്കുമ്പോൾ കാണാവുന്നതാകുന്നു. ആയത് അങ്ങനെതന്നെ ഇരുന്നുകൊള്ളട്ടെ എന്നു സമാധാനിക്കാനെ തരമുള്ളല്ലൊ.

നായൻ, നായനാർ, നായന്മാർ എന്നീ വാക്കുകൾക്ക് ഏകദേശം ഒരേ അർത്ഥംതന്നെ. നായൻ, നായനാർ ഇപ്പദങ്ങൾക്കു രാജാവ്, യജമാനൻ, ഈശ്വരൻ, അതിവിശിഷ്ടൻ എന്നും; നായന്മാർ എന്നുള്ളതിനു പ്രധാനകന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ മുഖ്യന്മാർ, ദാനശീലന്മാർ, അതിവിശിഷടന്മാർ എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. നായൻ എന്നതിന്റെ ബഹുവചനം നായർ. ഇങ്ങനെയുള്ള ശരിയായ അർത്ഥത്തെ വിസ്മരിച്ച് "മംഗളമാല" എന്നൊരു ചെറുപുസ്തകത്തിൽ, നായാട്ടു ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞശേഷം സ്വകപോലകല്പിതമായ നായർശബ്ദവ്യുൽപാദനക്രമത്തിനു തൽകർത്താവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ച ചേതോവികാരമെന്തോ?

ഇറൈ, കോ, അടി, പാട് മുതലായ പദങ്ങൾ പ്രഭു എന്ന അർത്ഥ ത്തെക്കുറിക്കുന്നവയും ബഹുമാനസൂചകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നവ യുമാണ്. ഇറൈ + അടി = ഇറയടി = ഏറാടി. 'ഏറിനെ മേയ്ക്കുന്നവൻ ഏറാടി; (ഏറ് = കന്ന്. അതിനെ ആട്ടുന്നവൻ ഏറാടി) എന്നാണു ഡിപ്യൂട്ടി കലക്റ്റർ ആയിരുന്ന മിസ്റ്റർ കരുണാകരമേനോൻ അവർക ളുടെ അഭിപ്രായം. ഇതു വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽ എടയ ന്മാരും ഈ സ്ഥാനത്തിന് അവകാശികളാണല്ലോ. മേനോന്റെ അഭി പ്രായം, ഏറ് എന്ന ശബ്ദം കേട്ടു പരിഭ്രമിച്ചുണ്ടായ പ്രമാദമാണെന്നു പറയാനേ ന്യായം കാണുന്നുള്ളൂ.

നെടും + കോ + അടി = നെടുങ്കോവടി = നെടുങ്കോടി = നെടു ങ്ങോടി. മഹാപ്രഭു എന്നർത്ഥം. ഇളം+ കോ + അടി = ഇളങ്കോവടി, ഇളയ പ്രഭു. അടി + അടി = അടിയടി = അടിയോടി. വല്ലോൻ + അടി = വല്ലോനടി = വള്ളോനടി = വള്ളോടി. വല്ലോൻ = പ്രഭു.

പൂശാ (യാ)രി + അടി = പൂശാരടി = പിഷാരടി = പിഷാരൊടി = പിഷാരോടി. പൂശാരി = പൂജചെയ്യുന്നവൻ. ഇപ്പോൾ കെട്ടിച്ചമച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥം സംസ്കരണാവസ്ഥയിൽ ഓടിയതുകൊണ്ട് പിഷാരോടി എന്നാണു. ഇപ്പോൾ ഇവർക്കു പൂജക്കധികാരമില്ലായിരിക്കാം. ഓരോ കാലത്തു പ്രബലന്മാർ ദുർബ്ബലന്മാരെ തരംതാഴ്ത്തിവരാറുള്ള നയം അനുസരിച്ചു പറ്റിപ്പോയതായിരിക്കണം. പിഷാരോടിമാരുടെ ശവസം സ്കാരം യോഗികളുടെ ദേഹം സംസ്കരിക്കുമ്പോലാണ് ഇന്നും നടത്തിവരുന്നത് എന്ന സംഗതിയും ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

അമ്പലത്തിൽ പ്രവൃത്തിചെയ്തു നിത്യവൃത്തികഴിക്കുന്നതി നാൽ അമ്പലവാസി. ശാന്തിക്കാരൻ ഇതിൽ പെടാത്തതുകൊണ്ട് മുൻകാലത്തു ശാന്തി നടത്തിവന്നതു വയറുപ്പഴപ്പിനുവേണ്ടി അല്ലായി രുന്നു എന്നൂഹിക്കാം. മൂത്തത് അമ്പലവാസിയിൽ പ്രധാനി എന്നു പേരുകൊണ്ടു തന്നെ നിശ്ചയിക്കാം. അമ്പലത്തിൽ പൂവുകൊടുക്കു ന്നതുകൊണ്ട് പുഷ്പകൻ; ഇത് ആര്യന്മാരുടെ സമ്മാനമായിരിക്ക ണം. ക്ഷേത്രം അടിച്ചുവാരുക മുതലായവ ചെയ്യുന്നതിനാൽ വാരി യൻ. ബഹുവചനം വാരിയർ (Warrior - വാറിയർ) എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കിൽ നിന്നുമാണ് വാരിയർ എന്ന പദം ഉണ്ടായതെന്ന് ഒരു വിദ്വാൻ സമദർശിയിൽ തട്ടിവീക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ വാക്കിനുതന്നെ ഇതുപോലെ വിസ്മയകരമായ പല ഉൽപത്തികളും ഓരോരുത്തർ അവരവരുടെ സരസ്വതിപ്രസാദംപോലെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൂവ് കൊരുക്കുകയൊ, കുരുക്കുകൊ ചെയ്ത് അമ്പലത്തിൽ കൊടുത്തു

വന്നതുകൊണ്ട് കുരുക്കൾ എന്ന നാമം ഉണ്ടായി. ഇതു സാധാരണ യായി കൊല്ലത്തിനു തെക്കെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുള്ളൂ എന്നു തോന്നുന്നു.

മാരായൻ = മാരാൻ. ബഹുവചനം മാരാർ. മഹാപ്രഭു എന്നർത്ഥം ഇപ്പോൾ ഈ പേരിന് അർഹതയുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കംപേരെ കാണുകയുള്ളൂ. അധികംപേരുടേയും അവസ്ഥ കൊട്ടിന്മേൽ കലാശി ച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി ഒരു വിദ്വാൻ ഇങ്ങനെയാണ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഒരുത്തന് ഒരു സ്ത്രീയോട് അധികം അനുരാഗമുണ്ടായെന്നും ഇതറിഞ്ഞ മറ്റൊരാൾ അയാളെ മഹാരാഗൻ എന്നു വിളിച്ചു എന്നും അത് ഒടുവിൽ മാരാൻ എന്നായി പരിണമിച്ചു എന്നും ആകുന്നു. ഒരാളുടെ അനുരാഗത്തിനു മറ്റു മാരന്മാർ എന്തു പിഴച്ചു എന്നറിയുന്നില്ല. ഇതെല്ലാം അത്ഭുതസംഭവങ്ങളോടുകൂട്ടി ച്ചേർത്ത് ഇതിന്റെ സ്രഷ്ടാക്കൾ ആശ്വാസപ്പെടട്ടെ.

പണിക്കൻ എന്ന സ്ഥാനം വിഷവൈദ്യൻ, ക്ഷുരകൻ, ചാരായം വില്ക്കുന്നവൻ എന്നീ തൊഴിലുകാർക്കും, സംഘത്തിന്റേയും മറ്റും ആശായ്മസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവർക്കും ഉപയോഗിക്കാനുള്ളതാണ്. ബഹുവചനം പണിക്കർ.

എം + പിരാൻ = എമ്പിരാൻ (എമ്പ്രാൻ) = ഞങ്ങളുടെ തലവൻ. ഞങ്ങളുടെ ദേവൻ. എം = എങ്ങളുടെ (ഞങ്ങളുടെ). പിരാൻ = രക്ഷി താവ് (തലവൻ, ദേവൻ). ഹേ ബ്രാഹ്മണ! എന്നു വളിക്കാൻ തുടങ്ങി യത് (എന്തു കാരണവശാൽ എന്നറിഞ്ഞില്ല) ഹേബ്ര എന്നു വിളിച്ചു നിർത്തിപ്പോയെന്നും, പിന്നീട് ആയതു എമ്പ്രാനായിത്തീർന്നുവെന്നു മാണ് കേരളമാഹാത്മ്യം പറയുന്നത്. ഇതുപോലുള്ള അവസരോചിത മായ സൃഷ്ടികൾ അതിൽ വേണ്ടുവോളം കാണാവുന്നതാണ്. ഏബ്രഹാം എന്ന പദത്തിൽനിന്നുമുണ്ടായി എന്നു പറയാത്തതു ഭാഗ്യം!

തം + പിരാൻ = തമ്പിരാൻ (തമ്പുരാൻ = തങ്ങളുടെ) ഈശ്വരൻ, കല്പിക്കുന്നവൻ, ദൈവഭക്തസംഘത്തലവൻ. തം + പിരാട്ടി = തമ്പി രാട്ടി (തമ്പിരാട്ടി) = (തങ്ങളുടെ) പ്രഭ്വി. തമ്പിരാൻ, തമ്പുരാൻ, തമ്പ്രാൻ ഇങ്ങനെ മാറി ഒടുവിൽ തമ്പാൻ എന്നായിത്തീർന്നു. ഇതു പോലെ തന്നെ തമ്പാട്ടി എന്നുള്ളതും.

നം + പിരാൻ = നമ്പിരാൻ = നമ്മളുടെ രക്ഷിതാവ് (തലവൻ, ദേവൻ)

ചാമന്തൻ (സാമന്തൻ) = മന്ത്രി, രാജാവ്, സ്നേഹിതൻ, സേനാധിപതി.

തിരു, ആർ, മെയ് എന്നിവയും ബഹുമാനസൂചകപദങ്ങളാകുന്നു. തിരു + മെയ് + പാട് = തിരുമെയ്പാട്. ഇത് ഇപ്പോൾ തിരുമുല്പാട് എന്നായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

കോഴിക്കോട് സാമൂതിരിയുടെ കുടുംബത്തിൽ ചിലർ മൂന്നാർപ്പാടു, ഏറാൽപാട്, എടത്രാൽപാട്, നെടുത്രാൽപാട് എന്നീ സ്ഥാനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതായി മലബാർ ഗസറ്റിയറിൽ പറഞ്ഞരിക്കുന്നു. മുൻ + ആർ + പാട് = മുന്നാർപാട് = മൂന്നാർപ്പാട്. മുൻ= മേലെ (മൂത്തയാൾ). എട + തിരു + ആൾ + പാട്= എടതിരുവാൾപാട് = എടതിറാൽപാട് = എടത്രാൾപാട്. എട = ഇടയ്ക്കുള്ള (മദ്ധ്യം). ബാക്കി പദങ്ങളെല്ലാം ബഹുമാനസൂചകങ്ങൾ. നെടു +തിരു + ആൾ + പാട് =നെടുതിരുവാൾപാട് = നെടുതിറാൽപാട് = നെടുത്രാൾപാട്. നെടു = വലിയ.

ആഴുവാൻ + ചേരി = ആഴുവാഞ്ചേരി = ദേശാധിപൻ, തമ്പ്, നമ്പ് എമ്പു, നമ്പി മുതലായവ പ്രഭു എന്ന അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നു.

തമ്പു + ആത്തൻ = തമ്പുവാത്തൻ = തമ്പുവാത്തർ = തമ്പുവാത്തര് = തമ്പുവാതിരി = തമ്പാരി = തമ്പൂരി = താമൂരി = സാമൂരി = സാമൂതിരി ഇങ്ങനെ പരിണമിച്ചു. ആത്തൻ = പെരിയവൻ, അച്ഛൻ. ബഹുവചനം ആത്തർ. ർ എന്ന രേഫത്തെ രി എന്നപോലെ ശബ്ദിക്കും. തലയാർ എന്നതിനെ തലയാരി എന്നു പറയാറുണ്ട്. ഇപ്പോഴും തമിഴ്നാടുകളിൽ ഇങ്ങനെ നടപ്പുള്ളതായി അറിയുന്നു. ഇവിടെ ഇപ്രകാരം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നത് കേരളോല്പത്തിയിൽ കാണാം. തലൈ + ആത്തർ = തലെയാത്തർ = തലയാത്തര് = തലയാതരി എന്നും അനന്തരം തളിയാതിരി എന്നും ആയി.

നമ്പൂ + ആത്തൻ = നമ്പുവാത്തൻ = നമ്പുവാത്തർ =നമ്പുവാത്തര് = നമ്പുവാത്തരി = നമ്പുവാതിരി = നമ്പൂതിരി = നമ്പൂരി.

നമ്പി + ആത്തൻ = നമ്പിയാത്തൻ = നമ്പിയാത്തർ = നമ്പിയാത്തര് = നമ്പുവാത്തര് = നമ്പിയാതിരി = നമ്പ്യാതി.

പോര് + അളം + ആതിരി = പോരളമാതിരി = പോരളാതിരി = പോറളാതിരി. പടത്തലവൻ എന്നർത്ഥം.

നമ്പി + അച്ഛൻ = നമ്പിഅച്ഛൻ = നമ്പിഅശ്ശൻ = നമ്പീശൻ.

നമ്പി + അടി = നമ്പിയടി = നമ്പിടി. അടി എന്നതു ബഹുമാനസൂചകപദം.

നമ്പി + ആർ = നമ്പിയാർ.

ഉണ്ണി + ആത്തൻ = ഉണ്ണിയാത്തൻ = ഉണ്ണിയാത്തർ = ഉണ്ണിയാത്തര് = ഉണ്ണിയാതിരി = ഉണ്ണിയിത്തിരി = ഉണ്ണിത്തിരി = ഉണ്ണുത്തിരി.

കോ + എമ്പ് + താൻ = കോയമ്പുതാൻ = കോമ്പിത്താൻ.

ഉണ്ണി + നമ്പി = ഉണ്ണിനമ്പി. ഇപ്പോൾ ഊണുനമ്പിയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

തിരുവിതാംകൂറിലെ ചില പുരാതന നായർകുടുംബക്കാർക്കു പാനുപിള്ള എന്നൊരു സ്ഥാനമുണ്ട്. രാജാവ്, പ്രഭു എന്നാണതിന്റെ അർത്ഥം ഇപ്പോഴുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകളിൽ പാനപ്പിള്ള (നു എന്നതിനു പകരം ന) എന്നാണ് എഴുതിവരുന്നത്.

തമ്പി, തങ്കച്ചി എന്നീ പദങ്ങൾ അനുജനും അനുജത്തിക്കും ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതുകൂടാതെ, സ്ഥാനനാമങ്ങളായും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുരാതനകാലം മുതൽ പാരമ്പര്യമായി സ്ഥാനമാനമുള്ള പ്രഭുക്കന്മാരെക്കൂടാതെ, രാജാക്കന്മാരാൽ സമ്മാനിതരായ സ്ഥാനികളും ധാരാളമുണ്ട്. ഇതിലേയ്ക്ക് ഒരു ഐതിഹ്യം ഇവിടെ കാണിക്കാം: ഒരിക്കൽ അയോദ്ധ്യയിൽ ക്ഷാമം പിടിപെട്ടതിനാൽ നിത്യവൃത്തിക്കു ഗത്യന്തരമില്ലാതെ മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരുടെ യൌവനദശയെ പ്രാപിച്ച ഒരു പുത്രിയേയും പുത്രനേയും കൊണ്ടു ശുചീന്ദ്രത്തു വന്നുചേരാൻ സംഗതിയായി. അക്കാലത്ത് അവിടെ എഴുന്നള്ളിത്താമസിച്ചിരുന്ന മഹാരാജാവ് യാദൃച്ഛികമായി ആ യുവതിയെക്കാണുകയും, ആ സ്ത്രീയുടെ രൂപലാവണ്യത്താൽ ആകൃഷ്ടനായിത്തീരുകയാൽ, പട്ടമഹിഷിയായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ യുവതിയിൽ, മഹാരാജാവിന് രണ്ടാണും ഒരു പെണ്ണും ഇങ്ങനെ മൂന്നു സന്താനങ്ങൾ ജനിച്ചു. പുത്രിയെ തങ്ക എന്നു പേരുവിളിക്കുകയും അതു കാലാന്തരത്തിൽ തങ്കച്ചി എന്നാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു. പുത്രന്മാരുടെ നാമത്തോടു തമ്പി എന്ന സ്ഥാനം ചേർക്കപ്പെട്ടു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തു രാജ്യവാഴ്ചകിട്ടുന്നതിനു തമ്പിമാർ ചെയ്ത കൃത്രിമങ്ങളും മറ്റും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. പുതിയതായി പുറപ്പെട്ട കുഞ്ചുതമ്പിമാർ എന്ന ആഖ്യായികയിലും ഇവരുടെ പരാക്രമങ്ങളും മറ്റും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

തിരുവിതാംകൂർ പുരാതനവസ്തു പരിശോധനഗ്രന്ഥാവലിയിൽ കാണുന്ന ചില നാമങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു:-

നായതൊങ്കപള്ളവരായൻ രാജാവിന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു പ്രഭു തിരുവല്ലാക്ഷേത്രത്തിലെ അഗ്രശാലസംബന്ധമായ ഭൂമികളെ ഭരിച്ചു വന്നിരുന്നു. കന്യാകുമാരിയിലെ ഒരു ശിലാലിഖിതത്തിൽ പള്ളവരായൻ എന്ന സ്ഥാനമുള്ള അനേകം പേരെ കാണാം. പെരുമാൾ = മഹാപ്രഭു. നമ്പിരാട്ടിയാർ = രാജ്ഞിമാർ. ദേവിയാർ = രാജപത്നിമാർ. മേൽ എമ്പെരുമാക്കൾ; വടക്കുംകൂർ രാജാവിനു കീഴ്മലൈയുടയാൻ എന്ന സ്ഥാനമുണ്ട്. (കീഴ്മലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ); നമ്പു നാരായണൻ, നായത്തിയാർ, അച്ചി; ഇത് അച്ഛൻ എന്നതിന്റെ സ്ത്രീരൂപവും അമ്മ എന്ന് അർത്ഥവുമാകുന്നു. നമ്പിളരാമൻ, നങ്കയാർ, നമ്പിരാട്ടിയാർ, നമ്പുകാളിയാർ, നയന്തൊങ്കപലവരൈയാർ, നാരായണമംഗലത്തു അച്ചുതൻ മേതുപ്പിരാൻ മുതലായവ.

നായ്ച്ചിയാർ (നൈത്യാർ) യജമാനസ്ത്രീ. പുല്ലിംഗം നായൻ. തിരുവന്തപുരത്തെ മുക്കുവർ . നായർ സ്ത്രീകളെ നാച്ചിയാർ എന്നു വിളിക്കാറുണ്ട്. കൊച്ചിമഹാരാവിന്റെ പട്ടമിഹിഷിക്ക്, നൈത്യാർ സ്ഥാനമുണ്ടല്ലൊ.

പോറ്റി = രക്ഷിതാവ്. തിരുവന്തപുരത്തും മറ്റും വലിയ കാരണവനെ പോറ്റി അമ്മാമൻ എന്നു വിളിക്കാറുണ്ട്.

താൻ, താങ്കൾ (തങ്ങൾ) എന്നിവ ബഹുമാനസൂചകപദങ്ങളാണ്. വലിയ + താൻ = വലിയത്താൻ = വല്യത്താൻ. ഉണ്ണി + താൻ = ഉണ്ണിത്താൻ. മാടപ്പാട്ട്, മാടമ്പ്, മാടത്താനം, മുഴിയമ്പി, ആറമ്പി, ചെല്ലമ്പി, വട്ടമ്പി, മാടമ്പി, ചെല്ലട്ടൻ, തലച്ചണ്ണോർ, തലപ്പണ്ണോർ, കോമ്പിത്താൻ, ചെമ്പിരാൻ മുതലായവ മിക്കവാറും ഉപയോഗിക്കാറില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം.

പ്രാചീനവട്ടെഴുത്തുഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ചിലത്.

ആൾപടക്കാലമാടപ്പെരുന്തലൈവർ, കൊട്ടൂലണിവേന്തർ, മേയ്തയ്മ്മ, മുഴുക്കയ്മ, കോയ്ക്കയ്മ കോയിക്കപ്പെരുങ്കൈമാകൈമ്മപ്പളുവെണ്ണൂറ് നമ്പുകൊണ്ടതാനിനാലായിരം, എമ്പുകൊണ്ടതാനി എണ്ണായിരം, നമ്പുകൊണ്ടതാനിമല്ലച്ചേരിപ്പിരാൻ, നാരങ്ങൊളിപ്പിരാൻ, ചെങ്ങാലിവട്ടത്തറപ്പിരാൻ മാമാത്തൻചേരി അരുമ്പിരാൻ, മാമത്തഞ്ചേരി വട്ടപ്പുതൂർ പെരുംപിരാൻ മുതലായവ.

പാണ്ടിയിൽ നമ്പൂരിയാർ എന്നസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന തമിഴ് ബ്രാഹ്മണരുണ്ടെന്ന് മധുരമാനുവലിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതേ ഗ്രന്ഥത്തിൽത്തന്നെ ഒരാൾ പലപ്പോഴായി മൂന്നു സ്ഥാനങ്ങളാൽ അറി

യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വെള്ളാളന്മാരെ "പിള്ള" എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുചേർത്തുവിളിക്കയാണു പതിവ്. മുമ്പു ബ്രാഹ്മ ണർമാത്രമേ ഈ സ്ഥാനം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഇത് വിഘ്നേശ്വ രന്റെ (ഗണപതിയുടെ പിള്ളയാരുടെ) പേരിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു.. 1515-ാം വർഷത്തിൽ നരാശപിള്ള എന്നൊരാൾ നാലു കൊല്ലം നാടുവാണിരുന്നതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇയ്യാൾ പിള്ള എന്നുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു നേരംപോക്കായിത്തോന്നി. എന്തെന്നാൽ ഒരു പ്രമാണത്തിൽ അയ്യർ എന്നും വേറൊന്നിൽ നായ കൻ എന്നും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഈയാളുടെ പൂർവ്വന്മാർ തഞ്ചാവൂ രിലെ പിള്ളസ്ഥാനികളായിരുന്നു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ സംശയമെല്ലാം തീർന്നു. ഈയാളും പക്ഷേ ബ്രാഹ്മണനായിരിക്കണം. നായക എന്ന സ്ഥാനം ബ്രാഹ്മണരിൽ ഒരിനക്കാർ ഇന്നും വഹിച്ചുവരുന്നു.

"പിള്ള എന്ന സ്ഥാനം ബഹുമാനസൂചകമായി നായന്മാർ മാത്ര മല്ല ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ക്യാനഡയിലെ ഒരു ചെമ്പുപ്പട്ടയ ത്തിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ പിള്ള എന്ന പദം ചേർത്തു വിളിച്ചിരി ക്കുന്നു. ചേരമാൻപെരുമാൾ രാജാവിനാൽ പണിയിക്കപ്പെട്ട പഴയ ഗ്രാമത്തിൽ വസിക്കും യജൂർവേദിയും ശ്രീവത്സഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട വനും ബ്രാഹ്മണനും ആയ ഗോപാലപിള്ളയുടെ മകൻ നാരയണ പിള്ള".

(Indian Antiquary Vol. XXXI)

ഇതുപോലുള്ള സ്ഥാനമാനങ്ങളെല്ലാം മലയാളത്തിനു ധാരാളം നടപ്പുണ്ട്. ഇന്നും നടന്നുവരുന്നുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം.

മന്നൻ + അടി + ആർ = മന്നനടിയാർ = മന്നാടിയാർ = രാജാവ്, പ്രഭു.

തിരു + കോ + എമ്പി = തിരുകോഎമ്പി = തിരുക്കോമ്പി = തിരു ക്കമ്പി = തൃക്കമ്പി= തിക്കമ്പി. പ്രഭു എന്നു താല്പര്യം.

വാക്കുകൾക്കു കാലക്രമം കൊണ്ടു വ്യത്യാസം വരുന്നതു സാധാരണമാണ്. ഉദാഹരണമായി നാം പതിവായി ഉപയോഗിച്ചുവ രുന്ന വാക്കുകളെത്തന്നെ നോക്കുക. ഉച്ചാരണദാർഢ്യത്താൽ വന്നു പോയ ന്യൂനത: മൂത്തതു, മൂസ്സ്; മകൻ, മഹൻ; അപ്പൻ, അഫൻ; അമ്മ, അംബ; ഉടപ്പുറപ്പ്, ഓപ്പ; ചെറുക്കൻ, ചെക്കൻ; വരാന്ത, വ്രാന്ത; ഇത്യാദി. എളുപ്പത്തിന്നുവേണ്ടി വാക്കുകളെ ചുരുക്കിയതിനാൽ വന്ന ന്യൂനത: നാരായണൻ, നാണു; വേലായുധൻ, വേലു; ഗോവിന്ദൻ,

കോന്തൻ, കോന്തു; പരമീശ്വരൻ, പരമൻ, പരമു; പാറുക്കുട്ടി ജ്യേഷ്ഠത്തി, പാറുക്കുട്ടിചേടത്തി ക്രമേണ പാറുട്ടിച്ചിയാകയും പിന്നീട് പാട്ടിച്ചി ആയും കലാശിക്കുന്നു.

കുറു + എമ്പി + അത്തൻ (ആത്തൻ) = കുരുഎമ്പിയാത്തൻ. മുമ്പുകാണിച്ചപോലെ കുറുമ്പിയാത്തിരി ആയും ഒടുവിൽ കുറുമ്പിയാതിരി എന്നും പരിണമിക്കുന്നു. ചെറിയ (ഇളയ) പ്രഭു എന്നർത്ഥം.

കോൻ + ആത്തൻ (അത്തൻ) കോനാത്തൻ. ക്രമേണ കോനാത്തിരി, കോനാതിരി ഇങ്ങനെ ആയിത്തീർന്നു. കോൻ = പ്രഭു, രാജാവ്.

മേനവൻ, മേനോൻ = മേന്മയുള്ളവൻ, പ്രധാനി, മേലന്വേഷണം ചെയ്യുന്നവൻ.

മേൽ + നോക്കി = മേൽനോക്കി = മേനോക്കി. പ്രധാനി, മന്ത്രി, മേൽനോട്ടം നടത്തുന്നവൻ

പണ്ടാരത്തിൽ (പണ്ടാരത്തില്ലം) = ധനികന്റെ ഇല്ലം.

പണ്ടാരത്തിൽ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു ചിലർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ധനികൻ എന്ന അർത്ഥത്തിലായിരിക്കണം ഈ പേരിന്റെ ഉല്പത്തി.

പണ്ടാല = ഖജാനാ. ശേഖരിപ്പ്. സ്രാപ്പുവേല നോക്കിവന്ന കാരണത്താൻ ഈ നാമം ഉണ്ടായി എന്നു വരാം.

പയ്യന്നൂർഗ്രാമനമ്പൂരിമാർ മരുമക്കത്തായികൾ ഉണ്ട്. ഇവർ അമ്മാവൻ (അമ്മോൻ) എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു.

ശാസ്ത്രനമ്പൂതിരിമാരെ പയ്യന്നൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നമ്പിടി എന്നു പറയാറുണ്ട്. കവളപ്പാറനായർക്കു വടക്കുംനമ്പിടി എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുള്ളതായി കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റ് മാനുവലിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

വൈദ്യം പഠിച്ച നമ്പൂരിയെ മൂസ്സ്, നമ്പി. ഈ നാമങ്ങളിലും അറിയുന്നുണ്ടല്ലൊ.

അകത്തെ പുതുവാൾ അല്ലെങ്കിൽ പൊതുവാന്മാർ എന്ന മൂത്തതന്മാരും മൂസ്സ്, നമ്പി ശർമ്മാ മുതലായ സ്ഥാനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

ഗ്രാമണിനമ്പൂരിമാരിൽ പ്രഭുത്വമുള്ളവരെ ആഢ്യന്മാരെന്നും തങ്ങന്മാരെന്നും വിളിച്ചുവരുന്നു. ഇവർ ക്ഷത്രിയധർമ്മം അനുസരിച്ചു വരുന്നതായി അറിയുന്നു.

ഇളയത് = അനുജൻ. ചില നായന്മാരുടെ പൌരോഹിത്യം ഇവർക്കുണ്ട്. ചിലദിക്കിൽ ഇവരെ നമ്പ്യാതി എന്നും വിളിച്ചുവരുന്നു. നെടിയിരിപ്പുനാട്ടിൽ നമ്പൂരിമാരിൽ ചിലരെ ഇളയത് എന്നും ചില സാമന്തന്മാരെ തിരുമുൽപ്പാട് എന്നും വിളിച്ചുവരാറുണ്ട്.

നമ്പി, മൂസ്സ് എന്നീ നാമങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണർ മുതൽ ആറൊ ഏഴോ സമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. നമ്പി = മഹാപുരുഷൻ, ആത്മജ്ഞാനി, മൂത്തത്, മൂസ്സത്, മൂസ്സ് ഇങ്ങനെ ഭേദപ്പെട്ടു പോയതാണ്. ജ്യേഷ്ഠൻ, ബഹുമാന്യൻ ഇപ്രകാരം അർത്ഥം. ജനങ്ങൾ ഏകസമുദായമായിരുന്ന പുരാതനകാലത്തു ഈ നാമങ്ങൾ ആളിന്റെ യോഗ്യത അടിസ്ഥാനമാക്കി ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരിക്കണം. ജനങ്ങൾ പലകാരണങ്ങളാലും വിവിധസമുദായങ്ങളായി പിരിഞ്ഞ ശേഷം മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥാനങ്ങൾ പാരമ്പര്യമായി ഉപയോഗിച്ചുവന്നതിനാലായിരിക്കണം. ആറോ ഏഴോ സമുദായക്കാർ ഒരേപേരു വഹിക്കുന്നതായി കാണാൻ സംഗതിയായത്. മക്കത്തായം സ്വീകരിച്ച അവിശിഷ്ടലക്ഷണങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്.

കടുപ്പട്ടൻ =കാവൽശത്രു, ശത്രുക്കളിൽ നിന്ന് ആപത്തുണ്ടാകാതെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നവൻ. പരദേശബ്രാഹ്മണരിൽ ചിലർ ദുഷ്ട ഭക്ഷണം കഴിക്കയാൽ അവരെ ഭ്രഷ്ട്കല്പിച്ചുനിർത്തിയതിനാലാണ് ഈ പേരുണ്ടായതെന്നു ചില വിദ്വാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

വെളുത്തടവൻ = ആട (വസ്ത്രം) വെളുപ്പിക്കുന്നവൻ.

വിളക്കത്തലവൻ = (തല) ക്ഷൌരംചെയ്യുന്നവൻ. ഈ രണ്ടു നാമത്തോടും ചിലർ നായർശബ്ദത്തെ ചേർത്തുപറയാറുണ്ട്. നായന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുവന്നതാണ്. നായർ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം മുമ്പുവിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

ചാക്കൈ + ആർ = ചാക്കൈയാർ = ചാക്ക്യാർ = രാജാവിനു സഹായഞ്ചെയ്യുന്നവരിൽ ഒരുവൻ. കൂത്തുപറയുമ്പോൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അനീതിയേയും മറ്റും കുറിച്ചു സന്ദർഭോചിതമായി പ്രസ്താവിക്കാറുണ്ടല്ലൊ. കൂടാതെ രാജാവിന്റെ നർമ്മ സചിവസ്ഥാനവുമുണ്ടായിരിക്കണം. ചാക്യാർക്കൂത്തു ക്ഷേത്രവുമായി ബന്ധം ഉണ്ടായ

കാലത്തിനുമുമ്പ് പൊതുസ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ചു നടത്തിവന്നിരിക്കണം. ഈ വാക്കിനെ സംസ്കൃത ശബ്ദമാക്കി ശ്ലാഘ്യാർ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു.

നങ്ങ + ആർ = നങ്ങആർ = നങ്ങയാർ = നങ്ങിയാർ = സാമർത്ഥ്യമുള്ള സ്ത്രീ, പാടുന്ന സ്ത്രീ.

പൊതുവാൾ = ചില ക്രിയാതികൾക്കു പലർക്കുംകൂടി പൊതുവായ ആൾ. തീയാട്ടുണ്ണി = ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ തീയ്കൂട്ടി അതിൽ ചില ക്രിയകളെല്ലാം (തീയാട്ട) കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടായ പേർ.

കുറിപ്പ്

പഴയ സദ്ഗുരു മാസികയിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അഗസ്ത്യൻ എന്ന പേരു വച്ച് എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിൽ രണ്ടെണ്ണമാണ് ഇവിടെ എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളത്.